

Konarskiego Stanisława

Dzielnice: Bemowo

Osiedla: Jelonki Północne

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1962

Opis

Hieronim Franciszek Konarski herbu Gryf [imię zakonne Stanisław od świętego Wawrzyńca] (1700-1773) - pisarz polityczny, pedagog, reformator szkolnictwa, prekursor polskiego oświecenia. Pochodził z podchęcińskich Żarczyc, po śmierci rodziców oddany został przez wuja do kolegium pijarskiego w Piotrkowie. W 1715 roku wstąpił do zakonu pijarów i przez siedem lat był związany z kolegium w Podolińcu. Potem znalazł się w Warszawie, gdzie w tutejszym kolegium został nauczycielem retoryki. Wówczas to zadebiutował jako poeta cyklem wierszy do Matki Boskiej. Później studiował w rzymskim Collegium Naseranum, po powrocie do kraju pracował nad zbiorem konstytucji i praw sejmowych. W 1740 roku założył w Warszawie Collegium Nobilium - otwarty 1 IX zakład naukowy dla młodzieży szlacheckiej, którym kierował nieprzerwanie przez 16 lat. Stworzył tu również specjalistyczną bibliotekę, zajmował się również warszawską drukarnią pijarów, odpowiadając za politykę programową nowości i wznowień. Opracował też - zatwierdzone przez papieża w 1754 roku - "Ustawy dla pijarów". Był autorem reformy szkół zakonu, wprowadzając do programu nauczania filozofię, przyrodoznawstwo, języki obce i zajęcia manualne oraz fizyczne a przede wszystkim lekcje w języku ojczystym, odrzucał zaś nadmierny nacisk kładziony na retorykę i łacinę. W latach 1760-63 opublikował 4-tomowy traktat polityczny "O skutecznym rad sposobie", w którym wytknął większość błędów ustrojowych i dał zarys reformy państwowej. Zmarł w Warszawie. Grób na Cmentarzu Powązkowskim w pobliżu kościoła, w miejscu dzisiaj nie znanym, upamiętniony wraz z innymi tablicą na południowej ścianie kościoła pw. św. Karola Boromeusza.

Tablica epitafijna w kościele Pijarów przy ul. Długiej, zniszczona w czasie ostatniej wojny.

1921.07.05 - 1959.12.31 patronował ulicy na północnym Muranowie, biegnącej wówczas od ul. Błońskiej do Dzikiej (dziś w tym miejscu znajdują się rozjazdy stacji kolejowej W-wa Gdańska). Do 1954.05.20 jego imię nosiła również dzisiejsza ul. Zasobna.

Ciekawostki

Stan obecny:

Osiedle Przyjaźń. Zespół drewnianych domków powstałych w 1952 dla rosyjskich budowniczych PKiNu, wzniesione w szczerym polu, aby odseparować mieszkańców. Początkowo nawet osiedle było otoczone drutem kolczastym i wartownikami. Domy były w kolorach biało-niebieskim i niebiesko-czerwonym. Ściany zbudowano z płyt izolowanych wojłokiem żużlowym, obito je tynkiem gipsowym. Zapewne były to rozebrane baraki osiedla niemieckiego spod Olsztyńka, bo na strychach można było jeszcze do niedawna znaleźć niemieckie napisy. Robotnicy mieli do dyspozycji świetlicę, teatr, zajęcia organizował im Georgij Markowicz Poleszczuk, doświadczony kaowiec z Moskwy. W 1955, kiedy ukończono budowę PKiN, domki przeznaczono na akademiki. Obecnie mieszkają tu studenci i pracownicy uniwersytetów z rodzinami. W każdym domku było 16 trzyosobowych pokoi. Jest tu własna apteka, sklepy, przychodnia, szpitalik, kino Dar i klub w którym organizowano potańcówki studenckie.

Nr 6: Biblioteka Publiczna Dzielnicy Bemowo. Mieści się w jednym z drewniaków os. Przyjaźń.

Nr 77: Ośrodek sportu os. Przyjaźń. Dla radzieckich robotników powstał tu klub sportowy Stroitiel, gdzie grano w piłkę nożną, koszykówkę, siatkówkę i grodki.
Boisko.

Nr 83: Fundacja Pomocy Ludziom Niepełnosprawnym.
Bemowski Klub Samopomocy.

Nr 84: Szkoła Podstawowa Dla Dzieci z Porażeniem Mózgowym.

Nr 85: Klub Studencki Karuzela SM Przyjaźń. Powstał jako klub robotniczy osiedla Przyjaźń, gdzie mieściły się sala gimnastyczna i biblioteka. Dziś jest to klub studencki.

Nr 87: Stołówka osiedla Przyjaźń. W tym dużym, drewnianym budynku mieściła się jedna z dwóch stołówek, przeznaczona dla 2000 osób. Dziś mieszczą się tu hurtownie i siedziby firm.

Nr 88: Kino Dar. Powstało na osiedlu Przyjaźń jako kino Dar, dziś jest to Centrum Zabaw dla Dzieci Kolorado.

Nr 90: Łaźnia budowniczych PKiN. Jest to jedyny obiekt murowany osiedla, powstał jako łaźnia. Dziś mieszczą się tu magiel i pralnia.

Bloki osiedla Nowe Górcze. Powstało w latach 80 XX w. wg proj. Janiny Roguskiej. Zaczęto budowę w 1982, w ciągu pierwszych 3 lat powstało zaledwie kilka bloków, nie wszystkie zamieszkałe. Osiedle przewidziano na 12.000 mieszkańców.

Data nadania nazwy: 1962.04.12
